

34. Beogradski internacionalni filmski festival
www.fest.org.yu

BILTEN #10

ŠTAP I KANAP

intervju sa Miroslavom Mandićem,
režiserom filma *LJUBAV NA GRANICI*

Miroslav Mandić je diplomirao režiju i scenario na Univerzitetu Kolumbia u Nju Jorku, 1985. je snimio kratki film "Brak radnika". Film je osvojio Grand Prix "Zlatni zmaj" na Međunarodnom filmskom festivalu u Krakovu i brojne nagrade na drugim festivalima kratkog filma. Njegov dugometražni igrani film "Život radnika" (1987) osvojio je Grand Prix Međunarodnog filmskog festivala u Strasbourgu. TV serija "Top lista nadrealista" (1989-1990) na kojoj je radio kao koscenarista i reditelj, bila je najpopularnija TV emisija u bivšoj Jugoslaviji. Napisao je scenarije za nove filmove Rajka Grlića i Branka Đurića, a priprema režiju igranog filma "Hiljadarka" prema scenariju Zilhad Ključanina. "Ljubav na granici" (2005) prvi mu je dugometražni dokumentarni film. Nije bilo teško pronaći temu za ovaj film, teže ga je bilo snimiti, kaže Miroslav Mandić:

-Na ovim prostorima nije teško naći temu za film. Tema, bar što se Bosne i Hercegovine i ovo malo filmova koje smo snimili tiče, iam. Gde god je jada i nesreće ima i malo sreće da taj jad i nesreću preoblikuješ tako da projektuju neke pozitivne signale nego što je to iz čega priča dolazi.

Temu je lakše naći ovde nego u Švajcarskoj. Mi smo sa ovim filmom bili u Lokarnu. Idem ulicama tog grada i vidim svima fino: neki bogati ljudi, nasmejani... Nemaju tema, nemaju ni naročitih filmova. Ja došao iz ove naše havarije, imam temu, imam i kao neki film. Ali ja bih se menjao s njima.

Ne bih morao da radim filmove, a ako nemam teme bilo bi mi lakše. Jer njima je lakše.

Teško je naći novac za sminanje filma. Uglavnom ga i ne nađete. Ovaj film je malo na silu urađen, niko nam nikada nije „prosuo“ pola milona evra. Mada je film koštao i manje. Nekako smo se snalazili, krckali malo po malo, pomagali se malo iz privatnih sredstava, nešto malo od sponzora...film je, da kažem, napravljen na mišiće. Ne bih baš želeo da svako prođe kroz ovo moje iskustvo.

Ovo što ja trenutno govorim je privatna knjiga žalbi. Na filmu to ne sme da se vidi. Vidi se nekada na filmovima da su low budget ili high budget. Na mom se filmu sigurno vidi da je low budget, ali je srećom dokumentarni, pa ga nije trebalo mnogo „budžetirati“. Nadam se da smo bar u postprodukciji uspeli sve da popravimo i da se na filmu ne vidi da je pravljen uz pomoć štapa i kanapa.

Nadam se da se na mom filmu ne vidi da ja za njega nisam dobio honorar. A nisam! Da izgleda kao da sam dobio bar neki honorarić!

Likovi u filmu *LJUBAV NA GRANICI*:

Anesa i Dragan

U skladu sa narodima kojima pripadaju, Anesa živi u istočnom delu Mostara, a Dragan u zapadnom. Oboje vole motore, tetovaže i zabavu. Ali njihovi roditelji...

Ozrenka i Marko

Kako je uopšte moguće da Hrvatica iz Dubrovnika upozna Crnogorca čiji su sunarodnici ne tako davno napadali njen grad? Ipak, oni se tokom poslednje tri godine sastaju na granici između dve države.

Adila i Velibor

Par iz sarajevskog naselja Dobrinja. Njegov otac je bio u srpskoj vojsci, njena porodica u Sarajevu, pod opsadom. Niti jedan član dveju porodica nije došao na njihovo venčanje. Ali, njihova borba je sada drugačija: kako zaraditi za život?

KAD PROŠLOST ZAKUCA

režija Vim Venders

Glavni lik Hauvard Spens je video i bolje dane. Nekad je igrao junake vesterna, sada su za njega ostale samo sporedne uloge. Vodi veoma sebičan život, topeći gađenje prema sebi u alkoholu, dorgi i mladim ženama. Sve dok jednog dana od majke ne sazna da možda ima dete. Sama ideja za njega znači tračak nade da njegov život nije prošao zalud u celosti. Hauvard kreće da traži sina, ili kćer, šta je da je. Pronalazi Dorin, ženu koju je nekada voleo, i Erla, mladog pevača kome otac više nije potreban. Da sve bude još zamršenije, tu je i Skaj (Nebo), koja može da bude njegova ćerka iz jedne kratke veze, i Sater, lovac na ucene koji je odlučio da vrati Hauvarda na snimanje filma sa kojeg je pobjegao

Vim Venders je rođen 1945. u Dizeldorfu - Nemačka. Započeo je studije medicine i filozofije. Međutim, svoje akademsko obrazovanje prekida i odlučuje da postane slikar. Venders se seli u Pariz 1966. U tom periodu postaje redovan posetilac Francuske Kinoteke. Studirao je na Školi za film i televiziju u Minhenu. Svoju producentsku kuću je osnovao 1974, a član Akademije umetnosti postao 1984. u Berlinu. Venders pomaže da se ponovo definiše nemačka kinematografija, pa producira neke od najimpresivnijih radova koji su ikada urađeni na filmu. Jednako dobro barata dokumentarnom tradicijom, kao i dramskim delima, stvarajući svoj prvi dokumentarni film 1980. sa *Lightenin Over Water*, dok mu je *Buena Vista Social Club* doneo nominaciju za Oskara za najbolji dokumentarni film. Najviše uspeha kod kirtike imao je sa filmom *Pariz, Teksas*. Film je osvojio glavne nagrade na festivalu u Kanu, kao nagradu BAFTA za najbolju režiju. Bio je predsednik Evropske Filmske Akademije sve do 1996. Godine 1993. postao je profesor na Koledžu za film i televiziju.

Vim Venders za svoj film kaže:

Kad prošlost zakuca je film o ljubavi i porodičnim odnosima. Najviše od svega, ovo je film o propuštenim šansama i kajanju koje dolazi kada shvatite da ste ih propustili. Tragikomedija u kojoj glavni junak uspeva da prepozna ljubav svog života, ali prekasno.

POTPUNA TIŠINA

režija Filip Gröning

Potpuna tišina je prvi film ikada snimljen o životu unutar Gran Šartroz, glavne kuće legendarnog Kartuzijanskog reda u francuskom Alpima. Skriveni od očiju javnosti, svakodnevn život monaha se odvija po pravilima i kroz rituale reda starim čitav vek. Posetioci i turisti ne prilaze odajama. Ne postoji pravi igrani film o monasima. Poslednji snimci su načinjeni 1960, kada je dvojici novinara dozvoljeno da uđu u manastir, pod uslovom da ne snimaju monahe. Budući deo rituala i života monaja, režiser je iskusio pustinjački život i tako ušao u svet monaha i iskušenika koji vode život između starih pravila i savremenih dostignuća. Film je vrlo striktna, tiha meditacija o monaškom životu u svojoj najčistijoj formi. Nema muzike sem pevanja u manastiru, nema intervjuva, ni komentara, nema dodatnih materijala.

Filip Gröning, režiser nagrađivanih filmova *L'amour, l'argent, l'amour* i *The Terrorists*, rođen je u Dizeldorfu 1959, odrastao je u Dizeldorfu i Sjedinjenim Državama. Putovao je Južnoj Americi, studirao je medicinu i psihologiju pre no što je počeo da se bavi filmskim stvaralaštom 1982, kada se upisao na studije na Filmskoj školi u Minhenu. Gruning je razvio strast prema pisanju scenarija. Počeo je da radi i kao glumac za Petera Keglevica i Nikolasa Humberta. Takođe je radio kao asistent zvuka, rekviziter i asistent režije. Gruning je režirao dva kratka filma *The Swimmer* (1983) i *Stachoviak* (1988).

LEMING

režija Dominik Mol

Benedikt i Alan Geti su moderan mladi par, koji živi u predgrađu Tuluza. Upravo su se doselili. Benedikt je još uvek nezaposlena, a Alan radi u bogatoj kompjuterskoj firmi kao inženjer. Dizajnira prototip revolucionarne "leteće web kamere". Jedne večeri, Alan i Benedikt pozivaju Alanovog šefa, Ričarda Poloka i njegovu ženu Alis, na večeru. Međutim, Alis se od početka čudno ponaša, da bi, najzad, nasilno prekinula večeru, primoravši Ričarda da napuste kuću u žurbi. Sledećeg dana, Alis, pretvarajući se da traži svog muža, dolazi kod Alana u kancelariju. Nakon što mu je ispričala kako želi da njen muž umre zbog toga što je već pokušao da je ubije, ona otvoreno zavodi Alana. On se ne trudi preterano da se odbrani, dok to, na kraju, ipak ne uradi. Nekoliko dana kasnije, Alis sama odlazi kod Getijevih u kuću, da zatraži oprostaj od Benedikt zbog one večeri, i ispriča joj šta se umalo nije dogodilo sa Alanom.

O svom filmu Dominik Mol kaže:

Mislim da smo svi u sebi sakrili nagone koje nismo u stanju da kontrolišemo. Svi želimo da verujemo u "srećan par", ali mislim da se to jako retko dešava, i veoma je teško to uspeti na duge staze. Moraš da budeš jako pažljiv i nikako ne smeš da zaboraviš zakopane žudnje, onog leminga u sebi.

Dominik Mol je rođena 1962. godine u Brulu, u Nemačkoj, a odrasla je u Baden-Badenu. Filmsku umetnost je studirala u Parizu i Njujorku, i već tokom studija je snimila šest kratkih filmova. Njen prvi film *Intimite* je hvaljen od kritike, a film *Harry, He's Here to Help* je voljen kod publike. Po časopisu *Varajeti*, ona spada u jednog od deset reditelja na koje treba obratiti pažnju u budućnosti.

SUNCE

režija Aleksandr Sokurov

Radnja filma *Sunce* počinje dešava se u okupiranom Japanu krajem avgusta 1945 i traje do 1. januara 1946. Petanestog avgusta car Hirohito se obratio narodu sa apelom da zaustave vojne operacije. Milioni Japanca su bili šokirani kada su po prvi put u životu čuli glas cara. Film oslikava događaje koji vode do dve ključne careve odluke koje su bile od istorijskog značaja. Prva je bila deklaracija predaje u Drugom svetskom ratu, a druga odricanje od svog božanskog statusa. U ovom periodu, car takođe uspostavlja neverovatnu vezu sa američkim generalom Daglasom Mekarturom koji mnogo učinio da se situacija razreši sa što manje žrtava. *Sune* je deo istorije pošto je ovo prvi put da se car Hirohito na filmu predstavlja iz tako bliskog ugla.

O svom radu Sokurov kaže:

Ne pravim filmove o diktatorima, ali snimam o onim ljudima koji su istaknutiji od ostalih. Izgleda kao da poseduju najvišu moć. Ali ljudske osobine kao što su slabost i strast utiču na njihove potrebe više nego status i okolnosti. Ljudski kvaliteti su iznad svake istorijske situacije, viši i jači.

SAVRŠEN DAN

režija Joana Hadjithomas, Khalil Joreige

Dvadesetpetogodišnji Malek danas živi sa majkom Kludijom u Bejrutu. Ophrvani su žalošću nakon nestanka glave porodice pre petnaest godina tokom rata u Libanu. Maleka, jedino dete, sputava majka koja je previše zaštitnički nastrojena, koja ga jehrabrila u uverenju da bi otac jednog dana mogao da se vrati. Iako su šanse da se njen muž vrati skoro ništavne, Kludija ne može da prihvati ovu činjenicu, pa i dalje odbija da se okrene budućnosti. Njen sin, iako očigleno lakše savladava žalost za ocem, odbija da prizna jednu drugu ružnu činjenicu: da ga je devojka napustila, i nastavlja da je proganja. Štaviše, počinje da pati od narkolepsije, pa ima naviku da padne u san u bilo kom trenutku. Njih dvoje čame u tmurnoj rutini iz koje, izgleda, nemaju ni snage ni volje da se izvuku. Džoana Hadžitomas i Halil Joreige rođeni su u Bejrutu 1969.g. Napisali su scenario i režirali svoj prvi igrani film *Around the Pink House* (Al Bazt el zaher), 1999.g. Usledio je dokumentarac *Khaim* (2000) i

The Lost Film (2003). Oba filma su prikazana na nekoliko festivala, u kulturnim centrima i muzejima. Krajem 2003, vratili su se fikciji kratkim filmom Ramad (Ashes), koji je nominovan za nagradu Cezar 2005.g. Oboje su i slikari: svoje radove su izlagali u raznim galerijama i institucijama. Hadžitomasova i Joreige drže predavanja u Bejrutu na univerzitetu Sent Jozef, na Institutu za scenske, audiovizuele i filmske studije. Džoana predaje scenario, a Halil eksperimentalni video.

PAKAO

režija Danis Tanović

U Parizu, početkom osamdesetih, jednog čoveka koji je izašao iz zatvora, napušta žena. Na ivici nerava, on je divljački udara i baca se kroz prozor pred očima svoje tri ćerke. Danas, Sofi, Selin i An vode svaka svoj život bez uzajamne bliskosti. Međutim, kada Selin upozna šarmatnog mladog čoveka koji pokušava da je osvoji, život joj se preokreće. Zajedno sa svoje dve sestre rešava da prihvati tragediju iz prošlosti i ponovo diše život punim plućima.

Učesnici ovogodišnjeg B2B programa o svojim utiscima POZITIVNA KOMUNIKACIJA

Aleksander Ris , producent:

- Moram da priznam da sam zaista uživao jer je B2B veoma dobro organizovan, profesionalno dobro pripremljen. Atmosfera je pozitivna. Ovakav segment festivala je zaista korisna platforma uz pomoć koje će se povezati zapadne i istočne kinematografije. Moja uloga ovde je da odaberem jedan od deset projekata koji su u toku današnjeg popodneva predstavljeni. To je zaista retka prilika jer autori imaju priliku da projekte koji nisu prošli dopune i usavrše. Pre svega ovo je prilika da ljudi sa ovih prostora ostvare komunikaciju sa ljudima koji su u ovom poslu.

Olaf Aihlinger, menedžer:

- Moram prvo da pohvalim organizaciju čitavog događaja. Projekti koji su nam predstavljeni su veoma interesantni. Možda ne toliko intetesanntni za nas koji se bavimo prodajom filmova, jer mi već širom sveta imamo partnere. Veoma je bitno da ova regija ima projekte poput ovog, jer smo u situaciji da se upoznamo sa onim sto se dešava u Uzbekistanu, Tadžekistanu i Kirgistanu jer je ovo, koliko ja znam, jedino mesto na svetu na kome se možete dobiti te informacije.

Martin Blejni, novinar i moderator pitchinga:

-Ovo je prilika da ljudi iz Srbije ostvare kontakte sa zapadnoevropskim producentima i predstavnicima fondova, da predstave svoje projekte i da ostvare kontakte koji su im neophodni da uopšte razmišljaju o koprodukcijama. Ovo je mesto na kome te kontakte mogu da ostvare i ljudi iz bivših sovjetskih republika s jedne strane, ali i prilika da ljudi sa Zapada vide ne koje se sve načine radi širom sveta.

Čini mi se da su učesnici pitchinga bili dobro pripremljeni. Bilo je onih koji su svoja iskustva stekli širom sveta. Te prezentacije su bile, da kažem, snažnije. Neki su se oslanjali na svoja očekivanja i osećanja koja se tiču projekata, što je jednako bitno jer ako zaista veruje u svoj projekat u stanju je da i druge ubedi u njegovu snagu. Na taj način je moguće pronaći potencijalne partnere jer ako reditelj ili producent nastupa sa dosta entuzijazma lako će ubediti producenta. Zbog toga je ovo iskustvo, oči u oči, koje B2B pruža učesnicima dragoceno za sve.

Gabrijele Brunenmajer, umetnički direktor Konekting Kotbus:

- B2B je izvanredna prilika za otkrivanje novih projekata, naročito za mene jer ja u Nemačkoj vodim sličan projekat. Zbog toga sam veoma znatiželjna jer želim da saznam šta se dešava u ostalim delovima sveta. Organizacija je odlična, projekti koji su nam predstavljeni su veoma interesantni i

biće zaista teško odličiti onaj koji će dobiti 10.000 evra. Nadam se da će B2B, s obzirom na to da je početak toliko uspešan, nastaviti tim dobrim putem.

Moram da pohvalim organizaciju jer smo na vreme dobili materijale i dobro se pripremili za pitching koji je bio upoznavanje sa autorima i njihovim impresijama. Imali smo dovoljno vremena za pitanja što je stvorilo dobru osnovu za odluke koje ćemo doneti.

Manfred Šmit, predsednik MDM fonda :

- Meni je veoma interesantan susret sa autorima koji dolaze iz bivših sovjetskih republika, jer nismo često u situaciji da se srećemo sa njima. Najlepši do ovih susreta je predivna atmosfera posle pitchinga koja otvara mogućnosti za bliže kontakte sa autorima. Mi ćemo do kraja ovih susreta biti u prilici da se sa autorima sretnemo na pojedinačnim sastancima sa ciljem da otkrijemo njihove buduće strategije. Neki projekti su već izazvali dosta interesovanja. Meni se čini da je ovo početak stvaranja svojevrsne mreže koja je svima koji su ovde prisutni potrebna kako bi smo ubuduće mogli da zajednički radimo na projektima. Radujem se budućnosti u kojoj ćemo svi zajedno učestvovati.

Elis Drisen, Holand film miting:

- Na samom početku moram da pohvalim izvanrednu organizaciju. Imam iskustva u ovim poslovima jer u Holandiji vodim isti program. Okvir u kome mi delujemo je drugačiji i meni je interesantan susret sa autorima koji dolaze iz delova sveta koji se toliko razlikuju od onog iz koga ja dolazim. A moram da priznam da sam prvi put bila u situaciji da ih upoznam.

Fond koji ja vodim se razlikuje od B2B po tome što mi drugačije vodimo pitchinge. Pored profesionalaca koji su u publici imamo i eksperte (producente, finansijere) iz Holandije i ostalih evropskih zemalja. Oni komentarišu ono što im je predstavljeno, a na publici je da reaguje. Nameravamo da ubuduće pozivamo projekte, ne da pronalaze sredstva već da bismo ustanovili koliko određeni projekat može da zainteresuje publiku širom sveta i koliko je interesantan tj. isplativ. Konkretno, da li bi neki projekat i na koji način bio interesantan u određenoj zemlji. Svesna sam da jo to iluzija, jer svi na kraju krajeva dolaze sa zahtevom za finansiranje.

Učesnici pitchinga su bili odlučno pripremljeni, a ako je i bilo nekih grešaka na njima će se svi učiti i znati šta ne treba dogodine raditi.

Karl Baumgartner, producent:

-Veoma je važno da i u Beogradu postoji ovaka vrsta susreta. Posle Soluna, Roterdama, Kana, Berlina jer talenti dolaze iz svih krajeva sveta. Na ovakvim susretima se razmenjuju iskustva, ostvaruju komunikaciju, traže koproducente... Delimično sam upoznat sa situacijom ovde jer sam bio koproducent na nekoliko filmova. Znam da se producenti sa ovih prostora pokušavaju da reše neka pitanja kada je reč o Zakonu o kinematografiji. Čujem da je jedan od uzora i zakon koji ima Mađarska i koji je zaista odličan. Čujem da postoje inicijative za renoviranje bioskopa. Za to je potreban novac koji bi mogao da dođe i iz inostranstva, ali da bi se to dogodilo treba rešiti neke unutrašnje političke probleme.

Beli Beli Svet (Wide, Wide World)

Scenario: Milena Marković i Oleg Novković

Režija: Oleg Novković, Srbija i Crna Gora

Produkcija: Zillion film, Lazar Ristovski, Srbija i Crna Gora

Kraljeva kuća je smeštena između koliba u kojima je on kralj. Njegov dobar izgled skoro magično deluje na žene. Uzima ih hladnokrvno. Za njega, sreća je moć i samo oni koji su okrutni mogu biti

moćni. Predveče, on svira harmoniku u baru. Suza, Kraljeva žena, koja ga voli uprkos njegovim nestašlucima, vodi posao. Ona je jedina žena koju kralj poštuje.

Ružica je privlačna prodavačica, u koju je Beli zaljubljen (mladić tamne kože). Kralj je prevario Belog koji vrišti od bola. Rosa, sedamnaestogodišnja lepotica, pokazuje svoje grudi za novac. Crni (Rosin otac, stariji čovek) je nesrećni prosac. Rosa laska prolaznicima i tako zarađuje novac. Iznenađeno Pijanac joj pada pred noge i njega pun novčanik pada na ulicu. Otac i kćerka uzimaju novčanik i otrče. Ali novac pripada Kralju. On oglaži kod Crnog sa telohraniteljima. Rosa dolazi kući pijana, i njena lepota očarava Kralja. On je poziva da sa njim pođe njegovoj kući.

Rosa se prvi put zaljubljuje. Suza se veoma protivi toj vezi. Rosa nagovara Kralja da joj obeća da će, ukoliko on ikada poželi da ona ode, ona moći sa sobom da ponese njeno najdraže blago. Ali uskoro, Kralju dosadi Rosina ljubav. Kaže joj da ide. Oni odlaze na žurku. Ona neprimetno sipa nekoliko kapljica u njegovo piće. On se budi u Rosinoj kolibi. Ona ga podseća na obećanje koje je dao. Rosa će uzeti svoje najdraže blago: njega. Kralj prihvata situaciju. On ponovo upoznaje Ružicu, prateći je u oluju.

Rosa posmatra vatru, u suzama. Kada Kralj zahteva da Rosa dođe sa Ružicom u njegovu kuću, Rosa ga napušta. Kralj traži savet od Crnog. Crni mu kaže da pronađe njegov kćerku slomljenog srca. Crni podmeće vatru u svojoj kolibi i leži na podu čekajući smrt. To počinje priča o njegovoj nesreći. Kralja su brutalno pretukla četvorica muškaraca. Krokodil (Kralj Centralne stanice iz susedstva) ga želi mrtvog, ali Kralj je brži. Divlji čovek želi da osveti Krokodilovu smrt, ali Kralj ga pobeđuje u šahu i smiruje njegovu dušu svirajući harmoniku. Divlji čovek se zove Soko. On odvodi Kralja u stakleni grad. Pronalaze Rosu, drogiranu, kako prodaje svoje telo. Kralj pravi dogovor sa Tigrom, čefom staklenog grada: ako oslobodi Rosu, Kralj – skoro potpuno slep- će ostati i svirati harmoniku u Tigrovom baru. Suza ubija Tigra. Kralj beži. Suza je ubola Zmija (starija prostitutka). Ona umire. Zmija plače. Kraljeva kuća se promenila. Rosa nosi Suzinu odeću. Kralj se nije promenio: on još uvek želi obe žene. Jedna je mesec za njega, druga je sunce. Rosa provocira Kralja ljubeći Ružicu. Ružica beži. Beli je prati, bacajući je na zemlju. Oni se ljube. Rosa želi da joj Kralj svira harmoniku. Ona uzima nož i skida se gola. Oni padaju jedno drugom u ruke. Rosa se ubada. Kralj tone u zemlju, smejući se. Rosa podmeće požar u Kraljevu kuću. Beli peva pesmu.

BIOGRAFIJA

Oleg Novković je rođen 1968 godine, diplomirao je filmsku i televizijsku režiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu u klasi profesora Srdjana Karanovića.

Filmografija

2005 – dugometražni dokumentarni filmov „Rudarska opera“ ;
dokumentarni film „Proslava“;
dugometražni igrani film „Sutra Ujutru“ u produkciji „Zillion film“ ,
2003 - dokumentarni film "Izlet";
dokumentarni film "Dovidjenja, mama, ja idem!";
dokumentarni film "Verke, kude Verke...";
2002 - dokumentarni film "Nevidljivi ljudi";
2001 – dugometražni igrani film " Normalni ljudi";
1999 – šest dokumentarnih filmova za holandsku televiziju "VPRO";
1995 – serija od sedam epizoda " Složna Braća";
1994 – dokumentarni film " Zdravo Da Ste";
1993 – dugometražni igrani film " Kaži Zašto Me Ostavi " .

Rediteljska izjava Olega Novkovića

Drago mi je, naravno, što je moj scenario Beli, Beli, Svet ušao u 10 odabranih projekata za pičing koji se organizuje u okviru FESTA. Ideja za ovaj scenario nastala je tokom snimanja Rudarske Opere. Zajednička inspiracija i poetski dar Milene Marković stvorili su snažnu filmsku priču koja će nadam se, jednom, ugledati svetlost dana.

Kamarad Bunker (Comrade Bunker)

Scenario i režija: Milutin Petrović, Srbija i Crna Gora

Produkcija: Montage, Srbija i Crna Gora

On je bio Mali bobmarder, dete partizan u Drugom svetskom ratu. Posle rata, kao mladi komunistički fanatik, on je vršio torturu nad izdajnicima i neprijateljima režima. Penzionisao se kao poručnik Narodne milicije.

Petnaest godina kasnije, posle dobrovoljnog izgnanstva iz vojnog života pored reke, Komarad Bunker se vraća u grad pokušavajući da razreši ubistvo dvadesetogodišnje rođake. Radila je kao prevodilac u francuskog diplomatu, glavnog u kancelariji haškog tribunala u Srbiji, povezanog sa organizovanim kriminalom. Policija ne zna gotovo ništa o ubici. Policijski inspektori i pozornici su svi novi i mladi i ne pokazuju nikakvo interesovanje za Komrada Bunkera. Ponižen, on shvata da se stvara gužva u svakoj vrsti tajnih servisa i nevidljivih krugova korupcije. Jedan njegov stari prijatelj mu kaže da policija više nema nikakav autoritet – oni koji vladaju su biznismeni u italijanskim odelima, koji posećuju noćne klubove, vože skupe automobile.

Čekajući u žbunju ispred noćnog bara, Komarad Bunker započinje svoju nemilosrdnu istragu i hladnokrvno ubija nasumice odabrane bogataše, tajkune tranzicije i njihove klonove. Skoro nadrealni metod Komarada Bunkera počinje da daje prve rezultate posle samo nekoliko ubistva – dobija i sledi prvi znak koji da vodi sve bliže ka ljudima koji su odgovorni za smrt njegove rođake.

Prepoznajući svoju nespremnost da nastavi dalje sam, on pita dvojicu svojih prijatelja poručnika iz starih dana da mu pomognu. Ovaj trio osamdesetogodišnjaka, koji podseća na partizanske filmske sage, čini efektivni i zapanjujući napredak.

Serije monstruoznih ubistava izaziva pometenost u policiji. Očigledno je da ne postoji obrazac, iako se pojavljuju raznovrsna objašnjenja koja se tiču činjenice da su sve žrtve moćni i bogati biznismeni. Neke ambasade i tajne službe takođe učestvuju u istraži.

Za samo dve noći, Komarad Bunker i njegovi prijatelji uspevaju da dođu do vrha piramide organizovanog kriminala – do bivšeg načelnika državne tajne službe, vladara iz senke. Komarad Bunker ga ubija, potom on umire u žestokoj pucnjava sa policijom. Tajna služba će iskoristiti smrt Komarada Bunkera da bi plasirala priču o "poludelom komunisti koji je koji se obračunavao sa izdajnicima Srbije" i Vlada će se demokratski postaviti.

Nekad davno, mrtvaci iz ove priče bili su mladi filozofi, koji su umesto da razumeju svet, uzeli oružje u ruke i počeli da ga menjaju. Ovom svetu ne treba pravda. Jedino istina isparava i postaje magla krvave nostalgije za prokletom komunističkom erom.

Milutin Petrović je rođen 1961.godine. Godine 1989. je diplomirao je Filmsku i TV režiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Profesor je režije na školi Dunav Filma.

Filmografija

- 2004 - Dugometražni igrani film "*Jug - jugoistok*"
- 2001 - dokumentarac "*Children of Today for Children of Tomorrow*"
- 2000 - Obrazovni, igrani film o izbornim pravilima za NGO - CESID
- 2000 - Dugometražni filmski debi "*Zemlja Istine, Ljubavi i Slobode*"
- 1994 - Dokumentarni film "*Enigma Nižinski*"
- 1993 - Dokumentarni film "*Living Together*"
- 1993 - TV serija "*Lirika*"
- 1992 - Dokumentarni film "*Kinematografija ili propast I &*
- 1988 - TV film - Rok opereta "*Kreatori i kreature*"
- 1988 - TV film "*Telefomanija*"
- 1988 - Humoristička TV serija "*Dome, slatki dome*"
- 1987 - kratkometražni igrani film "*Specijalno vaspitanje*"

Rediteljska izjava Milutina Petrovića

Ovaj film treba snimiti zato što je Bata Živojinović zaslužio bar jednu ovakvu ulogu - svoj "The Shootist" (poslednji film Džona Vejna). Drug Bunker je uloga pisana za njega, komponovana kao slagalica filmskih znakova koje nam je Bata ostavio u tristotine filmova za pedeset godina.

Ovaj film treba snimiti zato što je važno napraviti pametan omaž žanru partizanskih filmova, jednom od retkih autentičnih filmskih formi sa ovih prostora.

Zatim, zato što svako u Istočnoj Evropi ima svoje "drugove Bunkere". Ovde su ti mali bombaši porasli, pa bili skojevci, udbaši ili oznaši. Na drugim stranama bili su to članovi Štazija, KGB-a ili Sekuritatee. Ali svako sa ove strane nekadasnje «gvozdene zavese» zna da ti ljudi nisu bili pomalo simpatični "Čvorovići" koji su voleli Staljinove sike, već monstrumi ruku krvavih do laktova. Takodje, oni nisu bili

nadrealne metafore "balkanskih špijuna", već živi ljudi od krvi i mesa, koji su imali ozbiljne razloge zbog kojih su postajali brato/oco - ubice.

Ovaj film treba snimiti i zato što svako iz zemalja u tranziciji gleda te male bogove novog poretka kako ulaze u svoje blindirane automobile i bar nekada pomisli: "Što se ne vrate oni komunistički dželati da uštroje ovu stoku. Zar je to ta demokratija koju smo priželjkivali?"

Sinopsis "Kamarad Bunker" treba da postane snimljen film zato što je razmišljan van okova dosadne i sveprisutne političke korektnosti. I treba ga snimiti zbog famozne "Jedanaeste teze o Fojevbahu", male misli koja spaja Kamarad Bunkera, Če Gevaru, Boba Geldorfa i Tonija Blera...

Umetničkom direktoru FEST- a, Srdanu Goluboviću želimo uspešan nastavak snimanja filma *Klopka*, koji ga je svih ovih dana držao daleko od bioskopa:

- Za sada smimanje mog novog filma teče dobro. Završili smo treću nedelju snimanja, planirano je osam. Za sada je sve OK. Ipak smo na početku snimanja; trebalo je da snimanje filma počne u novembru i da se završi do početka FEST- a. Kako te stvari ne mogu da se baš precizno planiraju, FEST-om sam se bavio u njegovoj početnoj fazi. Najviše sam se bavio programom B2B uz veliku pomoć Miroljuba Vučkovića.

Savet Festa mi je izašao u susret i ja na miru snimam svoj Film.

FEST VEST

Akreditovani novinari moći će da uđu na zatvaranje FEST-a u veliku dvoranu sa Južnog ulaza od 19.15 sati. Nakon obraćanja Vima Vendersa publici i početka projekcije filma "Kad prošlost zakuca", novinari snimatelji i fotoreporterji moći će da napuste salu na istom izlazu.

Po oceni publike u Dvorani kulturnog centra, najgledaniji film je 4 Ilije Krzanovskog iz programa *Evropa van Evrope*, biće ponovo prikazan u nedelju 05. marta u 20 sati u DKC-u.

Nagrada "Nebojša Đukelić" za najbolji film na ovogodišnjem FEST-u, koju dodeljuje Udruženje filmskih novinara i kritičara, pripala je ostvarenju Kristija Puija *Smrt gospodina Lazareskua*. Žiri UFNIK-a zasedao je u sastavu Ivan Arandelović, predsednik, Miroljub Stojanović i Nebojša Popović. U obrazloženju za dodelu ovog priznanja navodi se: "Ovaj film istine u gotovo dokumentarističkom maniru na izuzetno dramatičan način pokazuje surovu nemoć društva u tranziciji".